Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734 -6889

„De la nota 6 la Olimpiada internaţională de chimie şi Director general de mare întreprindere”.

LIHET IOAN[1]

M-am născut la 18 iulie 1951, în localitatea Strâmtura din Judeţul Maramureş, localitate situată pe cursul mijlociu al Râului Iza, între Bârsana şi Rozavlea, la o distanţă de 28 km de Sighetu Marmaţiei pe DJ 186, din Depresiunea Maramureşului. Este o aşezare foarte veche, care datează încă din perioada daco-romană. Dovadă stau obiectele de bronz descoperite în anul 1885 care, după părerea specialiştilor, datează din secolul IX î.Chr. Părinţii, Grigore şi Irina, ţărani cu gospodărie individuală, tatăl având 4 clase, a fost un om deosebit de inteligent şi exigent, construind case din lemn, căruţe, inclusiv roţi din lemn pentru acestea, sănii, corciui, tânjale etc. iar mama, analfabetă, s-a ocupat de gospodărie, muncile câmpului împreună cu tata şi de creşterea şi educaţia copiilor, oferindu-le o educaţie deosebită, astfel încât să nu fie puşi în situaţia să li se arate obrazul sau să li se spună că le lipsesc cei 7 ani de acasă. Familia avea 5 copii, trei băieţi şi două fete, eu fiind mezinul. Am avut o copilărie şi adolescenţă grea, dar frumoasă. La masă nu era timp de toane că rămâneai flămând. În familie toţi am muncit, erai mic era muncă pentru cel mic, erai mare era muncă pentru cel mare. Când făceam vreo „pozną” sau nu făceam treabă, primeam câte o corecţie cu nuiaua de mesteacăn, fără să se discute de rele tratamente aplicate minorilor. Am urmat cursurile şcolii generale din localitatea natală, în perioada 1958-1966, pe care le-am absolvit cu rezultate foarte bune. Am avut parte de dascăli foarte buni, chiar dacă numai doi aveau facultate. Profesorul de matematică, Feier Ioan, văzând că-mi merge mintea, dar acasă nu aveam timp şi condiţii pentru învăţat, m-a sfătuit să fiu atent la ore şi să-i hărţuiesc pe profesori cu întrebări atunci când unele lucruri nu-mi sunt clare. I-am urmat sfatul, astfel că plecam cu lecţiile învăţate de la şcoală. 288 Acest lucru l-am aplicat şi în liceu şi facultate. Totodată, mi-a recomandat să urmez liceul teoretic, secţia reală, şi nu şcoală profesională sau liceu industrial, având capacitatea să obţin bursă, lucru care s-a întâmplat după admitere. Părinţii mi-au spus că nu se opun dacă obţin bursă. În şcoala generală am avut şansa să-l am profesor de chimie pe Sabadâş Gheorghe care, deşi cu studii liceale, a pus bazele unui laborator de chimie unde efectuam experienţe interesante, rezolvam probleme deosebite şi distractive, astfel chimia a devenit pasiune pentru mine. Am intrat în anul 1966, pe bază de examen de admitere, la Liceul teoretic „Dragoş Vodă” din Sighetu-Marmaţiei. La absolvirea clasei a IX-a am fost admis, prin concurs (medie clasa a IX-a, examen medical şi probe fizice) la Liceul Militar „Ştefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc. În liceu era o atmosferă de competiţie între colegi, clase, în cadrul cercului de chimie şi între olimpici. Norocul meu a fost s-o am profesoară de chimie pe Doamna Bejinaru Ana, cea

[1] Colonel Inginer - Armament, artilerie și rachete terestre (Povestea unei generații-Promoția '70, p. 287-301)

care a pregătit elevi pentru performanţă şcolară şi viaţă. A fost printre dascălii cu vocaţie, dăruiţi şcolii şi împătimiţi de profesie. Sa bucurat mult de reuşita şcolară şi mai apoi profesională a elevilor săi, mulţi dintre ei devenind medici, farmacişti, ingineri, specialişti în arma chimică, dar şi în alte domenii. Am absolvit liceul militar cu rezultate foarte bune, realizând totodată cea mai înaltă performanţă şcolară, participarea la olimpiada internaţională de chimie şi obţinerea Distincţiei de onoare. Aveam aprobarea ministrului învăţământului, Mircea Maliţa, să intru la facultatea de chimie din cadrul Universităţii din Bucureşti, iar după anul I să-mi continui studiile în Franţa. După olimpiada internaţională am primit ordin de încorporare la Şcoala de ofiţeri din Sibiu, la arma chimică. Am decis să nu mă prezint, să fac armata ca militar în termen şi după aceea să intru la facultate. În data de 23 septembrie 1970 am primit telegramă prin care mi s-a cerut să mă prezint imediat la Bucureşti, la generalul locotenent Catană, şeful Direcţiei cadre. Două zile am încercat să ajung la general, însă „căţeii" - locţiitorii acestuia, m-au împiedicat, încercând să mă convingă să merg la Sibiu. Am aflat numărul maşinii şi ora la care vine generalul la program, iar în dimineaţa următoare am oprit maşina, ajungând astfel la general. Mi-a spus că ministrul apărării a aprobat să intru la orice instituţie de învăţământ superior din armată sau şcoala de ofiţeri. Am hotărât să devin inginer militar, urmând cursurile Academiei Tehnice Militare, facultatea mecanică, secţia armament şi rachete terestre, întrucât la chimie nu aveau serie în acel an. 289 În Academia Tehnică Militară am avut parte de profesori cu un înalt nivel tehnico-ştiinţific, care m-au ajutat să-mi desăvârşesc pregătirea tehnico-inginerească, doi dintre ei având un rol deosebit în formarea ca viitor inginer şi om. Profesorul Paul Constantinescu, zis „Durul", „împrăştiat", dar cu idei deosebite, în cadrul cursului Bazele construcţiei şi proiectării aparaturii artileristice (aparatură optico-mecanică şi opto-electronică) m-a sfătuit să-mi aleg, la lucrarea de diplomă, proiect de aparatură optico-mecanică, aspect deosebit de util în activitatea viitoare. Marele psiholog Paul Popescu Neveanu, în cadrul cursurilor şi seminariilor de psihologie, mi-a transmis elemente teoretice, dar şi practice deosebit de importante în munca cu oamenii, în înţelegerea şi motivarea acestora, care mi-au fost foarte utile după absolvirea facultăţii. Am absolvit facultatea în anul 1975, cu nota 10 la lucrarea de diplomă, fiind şef de promoţie, devenind inginer militar. După absolvire am fost repartizat, cu peripeţii, la Laboratorul Artileristic, din subordinea Comandamentului Artileriei, unde mi-am desfăşurat activitatea între septembrie 1975 -iunie 1979. Eram în mediul meu, am început cercetări privind arderea şi stabilitatea pulberilor. Am contribuit activ şi cu multă dăruire la elaborarea stării tehnice a muniţiilor din dotare, la întocmirea planurilor de analize fizico-chimice ale pulberilor, explozivilor şi materialelor pirotehnice, precum şi a planurilor de verificare prin trageri în poligon a muniţiilor, participând la multe trageri. Am participat la experimentări şi expertize în cazuri de comportare anormală şi incidente majore la tragerile cu tehnica din dotare (tunul a.a. cal.37 mm Rheinmetall, tunul naval cal.30mm etc.). Am fost propus la avansare în grad, la excepţional, dar în urma unei dispute cu locţiitorul tehnic, am fost tăiat din tabel. În perioada iunie 1979 - februarie 1982 am fost încadrat la Biroul tehnic din Comandamentul Artileriei. Ca nou venit, primeai ce nu le convenea celor mai vechi, astfel că am răspuns de Întreprinderea Optica Română, principala activitate fiind urmărirea asimilării în fabricaţie a produselor noi de tehnică militară (elaborarea temelor de cercetareproiectare, avizarea soluţiilor constructive, a documentaţiilor pentru modele, prototipuri şi serii zero, avizarea/aprobarea programelor de experimentare şi omologare, precum şi participarea la probele de experimentare executate în poligoanele uzinale şi cele ale armatei) şi am răspuns de prezentarea produselor de tehnică militară din nomenclatorul 290 Comandamentului Artileriei, aflate la Expoziţia de tehnică militară de la Clinceni, delegaţiilor străine şi autorităţilor române. Am fost remarcat de adjunctul ministrului Industriei Electrotehnice şi Electronice, inginer Gheorghe Boldur, care m-a întrebat dacă aş dori să lucrez în Centrala Industrială de Echipament Special, centrală care a coordonat majoritatea întreprinderilor producătoare de tehnica militară. I-am răspuns că aş fi încântat să lucrez în centrală, dar comandantul artileriei nu va fi de acord cu plecarea mea. A obţinut aprobarea ministrului apărării, pentru detaşarea la CIES, fără acordul comandantului artileriei. Astfel, în perioada februarie 1982 - februarie 1988, mi-am desfăşurat activitatea în Centrala Industrială de

Echipament Special din Ministerul Industriei Electrotehnice şi Electronice. În această perioadă m-am ocupat de coordonarea şi realizarea producţiei la intern şi export, elaborarea programelor de cercetare ştiinţifică pentru asimilarea în fabricaţie a produselor noi de tehnică militară, avizarea temelor de cercetare-proiectare, a soluţiilor constructive şi a documentaţiilor de realizare, participarea la testarea - evaluarea prin trageri a modelelor experimentale, prototipurilor şi seriilor zero pentru tehnica militară, în poligoanele de la Jegălia, Cincu, Valea Mălinei, CapuMidia, Babadag, Bogata etc. precum şi în poligoanele uzinelor producătoare şi testarea prin trageri în poligoanele partenerilor externi (Irak, Liberia, Egipt, Brazilia etc.) a produselor solicitate la export. Am coordonat activitatea în domeniul producţiei speciale (militare) la Întreprinderea Nr.2 Braşov, Întreprinderea Nr.4 Dragomireşti, Întreprinderea Mecanică Plopeni, Întreprinderea Nr.3 Băbeni, Întreprinderea Optica Timişoara şi Întreprinderea Optica Română Bucureşti. M-am ocupat şi de cooperarea tehnico-ştiinţifică în domeniul tehnicii militare, făcând deplasări în URSS, RSF Iugoslavia, Egipt, Bulgaria, Ungaria, China, Irak, Elveţia,Grecia şi altele. În perioada februarie 1988-ianuarie 1994 mi-am desfăşurat activitatea la Întreprinderea Optica Română şi S.C. IOR. SA Bucureşti, unde am ocupat funcţiile de Director tehnic şi de producţie şi apoi Director general al societăţii. A fost una din întreprinderile de înaltă tehnicitate şi complexitate, una din cele mai mari din Europa cu cca. 8000 de salariaţi, cu un înalt nivel de pregătire tehnică şi tehnologică. 291 În funcţiile de Director general şi Director tehnic şi de producţie am condus şi coordonat elaborarea strategiei de dezvoltare pe termen scurt, mediu şi lung, realizarea producţie pentru intern şi export, asimilarea de produse noi economice şi speciale, organizarea întreprinderii şi societăţii, asigurarea calităţii produselor şi serviciilor, realizarea programelor de investiţii, pregătirea şi salarizarea personalului, sporirea portofoliului de comenzi, crearea de locuri de munca, condiţii de muncă şi salarizare etc. Am dezvoltat şi produs atât aparatură economică (aparate de proiecţie statică, busole, aparate foto Orizont, binocluri, microscoape, aparatură metrologică, aparatură medicală stomatologică, aparatură medicală oftalmologică, ochelari cu lumina rece pentru operaţii pe inimă şi creier, condensori cu lumina rece pentru blocurile operatorii, aparatură de proiecţie cinematografică pe 16 şi 35 mm, obiective foto şi teleobiective cu focală fixă şi variabilă, în cadrul cooperării economice cu firma Pentacon din R.D. Germană, realizând peste 4 milioane de obiective, lunete de ochire cu mărire fixă şi variabilă pentru armele de vânătoare şi altele), cât şi produse de tehnică militară (aparatură de observare şi orientare pe timp de zi şi pe timp de noapte; aparatură de observare şi ochire pe timp de zi şi pe timp de noapte pentru armamentul de infanterie; aparatură de ochire pe timp de zi şi noapte pentru armamentul de infanterie; aparatură de ochire pentru trageri prin ochire directă şi indirectă pentru artileria terestră; aparatură de ochire şi observare pe timp de zi şi noapte pentru tehnica blindată; componente pentru rachete, subansambluri optico-mecanice pentru celelalte întreprinderi producătoare de tehnică militară etc.). Am dezvoltat relaţii de cooperare şi colaborare cu firme străine. Am participat la expoziţiile de tehnică militară de la Atena, Paris, Istanbul şi altele, precum şi la expoziţiile şi târgurile internaţionale pentru produse economice de la Munchen, Hanovra, Milan, Moscova şi altele, ocazie cu care am încheiat contracte comerciale cu diverse firme şi autorităţi. De asemenea, m-am deplasat în diverse ţări pentru a încheia contracte comerciale, menţionând Germania, Ungaria, Egipt, Irak, Israel, Belarus, Ukraina şi altele. În anul 1991 am înfiinţat în Germania societatea mixtă Trioptics Gmbh, împreună cu firma japoneza Photonics Corporation şi două persoane fizice germane, firmă care dezvoltă şi produce instrumente optoelectronice 292 de măsură şi control, producţia de subansambluri optico mecanice fiind realizată la SC IOR SA. În perioada 1991-1992 am realizat o fabrică de lentile de ochelari, dotată cu utilaje ultramoderne, realizând lentile de ochelari din sticlă optică de ultimă generaţie. Am făcut multe sponsorizări, două dintre acestea fiind deosebite, în anul 1992 sponsorizând Festivalul internaţional de muzică uşoară „Cerbul de Aur”, când am înmânat câştigătoarei, indoneziana Trie Utami, marele trofeu, un cerb din sticlă optică şi cristal, cu tratamente optice deosebite, lucrare de artă proiectată de designerul Alexandru Ghilduş, salariat al SC IOR SA şi fost Preşedinte al Uniunii Artiştilor Plastici din România, precum şi Premierea celor mai buni sportivi români

din anul 1992. În perioada ianuarie 1994- decembrie 2001 mi-am desfăşurat activitatea la Oficiul Central de Stat pentru Probleme Speciale, ocupând funcţia de director al Direcţiei de Mobilizare a Economiei şi Pregătirea Teritoriului pentru Apărare din Bucureşti şi Ilfov. Astfel am condus şi coordonat elaborarea Planului de mobilizare a economiei şi pregătirea teritoriului pentru apărare, elaborarea bugetului pentru primul an de război la nivelul Municipiului Bucureşti şi Judeţului Ilfov, asigurarea prin Planul de rechiziţii a cererilor forţelor sistemului naţional de apărare şi a mijloacelor şi a forţei de muncă necesare pentru intervenţie la dezastre şi calamităţi a autorităţilor locale, instruirea şi pregătirea autorităţilor, instituţiilor şi agenţilor economici pentru mobilizare, realizarea împreună cu autorităţile locale a programelor de aprovizionare a populaţiei cu produse alimentare şi nealimentare în sistem raţionalizat etc. În decembrie 2001 am trecut în rezervă. Ulterior mi-am desfăşurat activitatea la S.C. IOR.S.A. în funcţia de consilier al directorului general şi şef al compartimentului strategie cercetare, calitate în care l-am consiliat pe directorul general în probleme tehnico-economice, am coordonat elaborarea strategiei în domeniul cercetării-dezvoltării, elaborarea de proiecte de cercetare cu care am participat la competiţiile naţionale în cadrul programelor Rosa, Inovare şi Parteneriate, finalizând în cadrul proiectelor Optela, Somfi, Robo, Lutaz,Swir etc. produse performante care au întregit portofoliul de comenzi al societăţii. Am o familie frumoasă formată din soţie, profesoară, doi copii, băiatul inginer, care are propria afacere şi fiica economist la o bancă. Am şi o nepoţică de aproape 4 ani de la băiat, soţia acestuia fiind arhitect. Am ca hobby, jocul de şah şi partida de pescuit. 293 ** Nu am avut ofiţeri în familie sau în localitatea natală. Despre armată ştiam din cărţile citite, filmele văzute şi ce mi-a povestit tata despre perioada când a fost militar în termen şi a ajuns la gradul de sergent. Când eram mic am spus ca o să mă fac popă, apoi medic, iar în final ofiţer.Era un mediu în care competenţa, disciplina, demnitatea şi onoarea erau hotărâtoare. În primăvara anului 1967, diriginta mi-a spus că în liceu este un maior, de la Comisariatul militar din Sighet, care face selecţie pentru Liceul Militar „Ştefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc, că a selecţionat trei elevi din alte clase, spunându-mi numele acestora. Mi-am zis ca a sosit momentul să devin ofiţer. Am plecat din oră să-l găsesc pe maiorul Cucu, l-am găsit cu greu. Era un individ scund, grăsuţ, buze subţiri, cu chelie şi care nu-mi susţinea privirea în timp ce discutam. Iam spus ca vreau să merg la liceul militar, că vreau să devin ofiţer al armatei române. Mi-a spus că nu mai sunt locuri. L-am întrebat cum a făcut selecţia, pe ascuns, şi care au fost criteriile care au stat la baza acesteia. Medii mai mici sau mai mari de 9. M-a făcut obraznic, repetând că nu mai sunt locuri. I-am spus că am medii mai mari decât cei selecţionaţi şi-l voi reclama ministrului forţelor armate despre modul defectuos în care a făcut selecţia, pe şest, fără să organizeze întâlniri cu elevii în care să prezinte oferta, să ne vorbească despre cariera militară etc. M-a privit cu teamă, să se convingă că sunt hotărât să-l reclam, i-am susţinut privirea, iar „tovarăşul” maior a spus că va solicita suplimentarea numărului de locuri şi voi fi anunţat, prin secretariatul liceului, să mă prezint la comisariat pentru examenul medical, examen pe care l-am trecut fără probleme. Sărăcia, trebuie să recunosc, m-a determinat să iau această decizie. Cu părinţii nu am avut probleme întrucât am avut discuţii înainte de admiterea în liceu, iar şcolarizarea la liceul militar era gratuită. În luna iulie 1967, am primit foile de drum pentru tren şi ordin de serviciu şi am plecat la Câmpulung Moldovenesc, pentru a susţine probele de admitere. La plecare, părinţii mi-au spus că au încredere în mine, să nu-i fac de râs şi mi-au urat noroc. Examenul medical, probă eliminatorie, examen exigent, realizat de medici militari şi civili, l-am trecut fără probleme, fiind un copil sănătos, călit prin muncă serioasă încă de mic. Probele fizice s-au desfăşurat, în aer liber, pe terenul de sport al liceului, probe pe care le-am trecut fără probleme deosebite. Am aşteptat, fără mari emoţii, rezultatele, bucurându-mă când am aflat că am fost admis. Ajuns acasă, întreaga familie, părinţi, fraţi şi surori, 294 s-au bucurat de reuşita mea, inclusiv primarul, profesorii, învăţătoarea mea, Dunca Elena, neamuri şi parte din săteni. *** Drumul meu în viaţă a fost schimbat de doamna profesor Bejinaru Ana prin nota 6, pe care mi-a dat-o după ce am răspuns bine şi foarte bine în fiecare oră. Colegii de clasă au fost surprinşi, crezând că o să-mi dea cel puţin nota 9. Probabil că dacă luam 9 sau 10 aş fi zis că ştiu chimie. Nu mi-a căzut bine această notă dar, în loc să dezarmez, m-am ambiţionat, realizând că ştiam

chimie, dar nu era de ajuns pentru performanţă. Mi-am zis că investind serios în muncă şi inteligenţă pot să devin cel mai bun. Având această ţintă nu am neglijat nimic din ceea ce-mi permitea realizarea ei. Mi-am dat seama că, disciplina „chimie" îmi poate deschide noi orizonturi. Astfel, am frecventat cercul de chimie, devenind „rezolvitor" de probleme la Revista de Fizică-Chimie, iar în clasa a XI-a am ajuns la faza naţională a olimpiadei de chimie, obţinând menţiune specială, aspect care m-a ambiţionat să abordez chimia, fără a neglija celelalte materii, cu alte pretenţii şi cu alte mijloace. Festivitate de premiere la olimpiadă Apoi am trecut la rezolvarea problemelor din Culegerile de probleme găsite, experienţe în laborator, supravegheat sau independent, propuneri de probleme, completarea materiei din manualul de chimie cu cea din tratatele de chimie anorganică şi organică ale marelui profesor C. D. Neniţescu etc. Am ajuns pentru a doua oară în finala şi din nou am obţinut menţiune specială, oferindu-mi-se posibilitatea să particip la proba de baraj, pentru alegerea grupului din care să fie selecţionat lotul naţional. Am trecut de baraj, am intrat în grupul celor 16 elevi selecţionaţi, care în perioada când ceilalţi absolvenţi se pregăteau pentru bacalaureat, eu am participat la pregătirea pentru olimpiada internaţională şi după teste zilnice m-am clasat primul din cei patru elevi componenţi ai lotului naţional. M-am întors la liceu cu o scrisoare semnată de ministrul învăţământului, pe care i-am înmânat-o comandantului liceului. Era de faţă şi preşedintele Comisiei de bacalaureat. Am fost felicitat de amândoi, mi-au urat succes la bacalaureat şi la olimpiada internaţională, fiind tratat cu un coniac şi o ţigară bună. De faţă cu mine, au discutat că trebuie să iau bacalaureatul cu media 295 zece. Aveam emoţii la română, fiindcă nu am făcut nici un fel de pregătire pentru bacalaureat. După probele scrise, aveam 9-9.50 la română şi 10 la matematică şi s-a discutat că dacă iau 10 la proba orală la română să iau 10 şi la proba scrisă. Probele orale le-am susţinut în aceeaşi zi. La română aveam pe biletul tras două subiecte: Cantemir contribuţie la dezvoltarea culturii şi literaturii române şi poezia Eu nu strivesc corola de lumini a lumii de Lucian Blaga. Am vorbit de Cantemir ca domnitor, istoric şi cu contribuţii în istorie şi literatură, menţionând cele trei scrieri ale acestuia: Istoria ieroglifică, Istoria Creşterii şi Descreşterii Imperiului Otoman şi Descripţio Moldaviae. În sală era preşedintele comisiei, care se bucura că prezint bine subiectele şi se uita la profesorul Căpitan Dan încercând să-l determine să trec la subiectul doi. Profesorul Căpitan Dan m-a întrebat care este opera de căpătâi din punct de vedere literar şi ce procedeu nou aduce în literatură, răspunzându-i că este Istoria ieroglifică, iar legat de procedeu, nefiind sigur cu alegoria (vezi şobolanii) nu am răspuns. Lt.colonelul Rizea, secretarul comitetului de partid, m-a întrebat dacă am citit Istoria ieroglifică, răspunzându-i că dacă aş fi citit-o, eram la Spitalul Socola şi nu în lotul naţional să reprezint România la olimpiada internaţională. Preşedintele comisiei mi-a cerut să trec la subiectul doi. L-am prezentat în condiţii foarte bune. La matematică şi chimie am luat 10. În final, la română mi-au dat 9, aşa că am luat bacalaureatul cu media 9.66. **** Eram în anul IV de facultate, la conferinţa de partid pe Academia Militară din luna noiembrie. Mă aflam în prezidiu, fiind membru supleant al Comitetului de partid pe Academie, singurul din partea studenţilor, alături de Ministrul Forţelor Armate, Ion Ioniţă, comandantul Academiei, generalul Tutoveanu, generalul Coman şi alţii. Mă aflam lângă generalul Coman, care după ce s-a uitat pe lista cu cei înscrişi la cuvânt, m-a întrebat dacă vreau să vorbesc, fiindcă ministrul a venit să audă problemele studenţilor şi ofiţerilor elevi şi nu pe generalii şi şefii care se ţineau de scaune. Mi-am pregătit discursul şi i-am raportat că sunt gata, rugându-l să vorbesc când ministrul se află în sală. I-a spus ministrului că urmează un student, la care ministrul a spus „să-l auzim". Cu emoţie, datorită audienţei, am început, vorbind despre maturitatea noastră şi responsabilităţile care ne vor reveni în activitatea viitoare şi am ridicat problema libertăţii noastre în academie. Cei din sală au amuţit. Ministrul m-a privit cu un zâmbet discret, apoi a spus că toata lumea luptă pentru 296 libertate şi este de acord să fim liberi. Toată sala a explodat în aplauze, care au ţinut circa cinci minute. După aceea am ridicat, direct, fără înflorituri, încă şase probleme, la care am primit răspuns imediat. La problema privind stimularea elevilor, foarte buni din liceele militare, ca aceştia să poată intra direct, pe bază de selecţie şi examen, la Academia Tehnică Militară şi Universitatea de Medicină şi Farmacie, mi-a răspuns că nu este de acord şi îşi aminteşte cum am ajuns şi eu în academie. Generalul Coman mi-a spus că o să

discutăm această problemă în viitor, iar la finele anului 1976 am fost chemat la o analiză, împreună cu cei de la învăţământ, astfel aprobându-se propunerea mea, cei din promoţia 1977 au fost primii care au avut acces în învăţământul superior militar după absolvirea liceului militar. După terminarea conferinţei, am fost felicitat de cei din sală pentru curajul avut, crezând că ministrul o să mă „termine". De atunci mi s-a spus „sindicalistul". Au urmat câteva zile de controale, dispuse de comandantul Academiei, de la deşteptare până după stingere, iar în primul Consiliu profesoral pe Academie, din care făceam parte, s-a analizat problema disciplinei în rândul studenţilor. Am fost luat de comandant că suntem maturi şi responsabili, iar faptele de indisciplină în rândul studenţilor au crescut exponenţial. Am răspuns că dacă vânăm, mai prindem şi vânat, raportându-i totodată că numai la punctul anterior am găsit câteva greşeli la unii vorbitori, evidenţiind pe cea „care au mai multă tangenţă cu problema" şi precizând că „tangenţa" are cea mai mică legătură cu problema, două puncte confundate, spre amuzamentul şefului catedrei de matematică. La absolvirea facultăţii, a urmat repartiţia şi surpriză, preşedintele comisiei de repartiţie a fost un locţiitor al şefului Direcţiei cadre, cel care m-a împiedicat să ajung la generalul Catană. Întrebându-ne dacă cunoaştem conţinutul Decretului prezidenţial privind repartiţia studenţilor în producţie, i-am răspuns afirmativ, rugându-l să afişeze locurile, iar şeful promoţiei, adică subsemnatul, să aleagă primul, după care în ordinea descrescătoare a mediilor. A spus că nu sunt locuri decât la Baia Mare. Iam răspuns că, dacă toată promoţia merge la Baia Mare, este foarte bine, fraţii Petreuş fiind de la mine din comună, nefiind afon, o să mă înscriu la Doina Maramureşului şi voi câştiga, cinstit, un ban în plus. A spus că mai sunt şi alte locuri, iar la rugămintea mea de a le afişa, a spus că nu sunt locuri decât la Baia Mare. Această discuţie s-a repetat de trei ori, fără rezultat, refuzând Baia Mare, după care am tras o înjurătură originală din Maramureş şi am părăsit 297 sala. M-au urmat şeful facultăţii, un general locotenent inginer şi şeful catedrei, un colonel inginer, care mi-au cerut să revin în faţa comisiei, spunându-mi că nu ştiu cu cine mă pun. Le-am spus că ştiu cine este şi sunt scârbit că ei nu au intervenit pe lângă preşedintele comisiei, am repetat înjurătura şi am plecat. M-am întâlnit cu marele handbalist Gheorghe Gruia, profesor de sport, căruia i-am povestit păţania cu repartiţia, după care m-a invitat la cârciuma „Doi colonei", unde am fost cinstit cu vodcă rusească, mici şi bere, până spre seară, când am fost chemat de un plutonier şi condus la generalul locotenent Ioan Popescu, comandantul artileriei. Mi-a zis că am procedat foarte bine, că ţine la şefii de promoţie şi-mi oferă post în Bucureşti, la Laboratorul artileristic. I-am raportat că nu mă interesează Bucureştiul, că nu am casă şi vreau la o întreprindere producătoare de tehnică militară. Mi-a spus că îmi dă casă când mă prezint la post. În data de 17 septembrie, când m-am prezentat la post, am primit actele şi cheile de la garsonieră. Repartizarea în Bucureşti a fost un moment important pentru viitorul meu. Ora exactă se dă la Bucureşti, totul este „să-ţi reglezi ceasul" şi „să te orientezi după busolă". În 21 decembrie 1989 eram în Secţia optică, pentru unele detalii tehnice şi tehnologice, întrucât pe 22 decembrie 1989 trebuia să plec în Irak, pentru încheierea unui contract consistent de transfer tehnologic privind fabricaţia de microscoape didactice, când am aflat că au apărut probleme la miting. După prânz, ne-au luat muniţia gărzilor din întreprindere. Am sunat la guvern, să nu mi se aprobe deplasarea în Iraq, întrucât era puţin probabil să semneze contract cu noi în condiţiile în care, Preşedintele Ceauşescu a vizitat Iranul, adversarul lor. Spre seară, se auzeau deja focuri de arme automate, trebuia să ieşim cu gărzile patriotice, în zona magazinului „Unirea", gărzile fiind însoţite de un cadru de conducere şi un secretar de partid. A fost prima dată când am mers pe bulevardul „Victoria Socialismului". Am intrat în dispozitiv, în faţa magazinului „Unirea", împreună cu gărzile patriotice din sectoarele 3 şi 4, erau cca. 4500 de gărzi patriotice. Primul secretar mi-a spus că cel care conduce acţiunea este comandantul gărzilor patriotice din Sectorul 3, comandant care mi-a spus că la Universitate este un grup de turbulenţi, pe care-i vom „absorbi" şi vom pleca cu ei. Realitatea era alta, dinspre Universitate se auzeau scandări puternice ale mulţimii adunate. La plecarea gărzilor patriotice către Universitate, un grup de cca. 1000 demonstranţi de la Universitate s-au desprins din mulţime şi au venit în 298 întâmpinarea noastră. Înainte de a intra pe zona îngustă a pasajului, le-am spus gărzilor să se oprească, întrucât riscam să fim încercuiţi fără posibilităţi de manevră. Gărzile

ascultau de mine, nu de comandantul gărzilor sector 3 și nici de ofițerii de la gărzi, care strigau mereu „Înainte”. Muncitorii erau speriați, le-am spus să fie calmi, să se apere să nu riposteze chiar dacă sunt loviți. Am fost înconjurați de demonstranți, s-au strecurat printre gărzi, au fost unele schimburi izolate de „amabilități”, fără să se transforme în încăierare generală. Le-am spus că trebuie să ne întoarcem, primii pași au fost în marșarier, apoi gărzile patriotice ale sectoarelor 3 si 4 s-au întors și au luat-o la fugă spre autobuze. Demonstranții au încercat să-i oprească, să meargă cu ei la Universitate, să fie mai mulți și mai puternici, dar n-au reușit. S-au postat în fața autobuzelor, astfel că gărzile și ofițerii de la gărzi au luat-o la fugă pe „Victoria Socialismului”. Cred că am reușit să împiedic un potențial măcel dacă am fi continuat înaintarea spre Universitate. Întors la întreprindere, am aflat că mi-au aprobat deplasarea în Iran. Pe 22 decembrie 1989 orele 2.30 am fost sunat de Primul secretar, să scot cca. 150 de gărzi patriotice, într-o zonă din sector, unde magazinele erau devastate de huligani. I-am răspuns că de ordine publică se ocupa miliția, nu gărzile patriotice. Mi-a spus că va discuta calitatea mea de membru de partid cu carnetul de partid pe masă, iar eu l-am completat că „și cu legea gărzilor patriotice”. Dimineață, l-am sunat pe ministru, cerându-i să nu plec în Iran, dar mi-a spus că fiind sarcină de partid nu poate anula deplasarea. În jurul orei 9.oo, salariații au oprit lucrul și au intrat în grevă, au dat jos lozincile, le-au distrus și le-au dat foc. Era un moment deosebit, nu știam încotro se îndreaptă lucrurile. Am discutat cu ei, ascultându-i cu atenție despre ce s-a întâmplat în timpul nopții la Universitate. În final le-am spus că dacă cele spuse de ei sunt adevărate, atunci se va produce schimbarea pe care o doresc. Le-am comunicat că porțile întreprinderii sunt deschise, intrarea și ieșirea din întreprindere se face în baza legitimației de salariat, ținându-se evidența acestora. Au început diversiunile, potrivit cărora trupele U.S.L.A. atacă întreprinderile, iar noi nu aveam muniție. Astfel am solicitat sprijin la M.St.M., care mi-a dat o gardă cu 7 posturi, formată din militari de la o unitate de construcții, vecină cu întreprinderea. Militarii erau neinstruiți, speriați, spunându-mi că au făcut o singură ședință de trageri. Până la urmă am primit o ladă cu muniție și am organizat paza cu salariați și ofițeri din Comisia de reprezentanți militari, care s-au oferit voluntari. 299 Eram în întreprindere din seara zilei de 17 decembrie, iar acasă am dat o fugă în ziua de Crăciun. În ziua de 23 decembrie 1989, după prânz, ne-au adus muniția gărzilor patriotice. Mulți salariați s-au dus la magazia de armament să le dau arme și muniție să plece să lupte la Televiziune. Leam explicat riscurile la care se expun ieșind înarmați în stradă, am tras de timp ca să se înnopteze, iar cu o mică diversiune făcută cu Șeful miliției, că sunt teroriști în Parcul IOR, i-am invitat la arme să-și dovedească curajul în luptă cu aceștia. Astfel, au plecat imediat acasă. Am reușit să depășim acea perioadă grea fără pierderi de vieți omenești și fără vendete. În ianuarie 1990, au început acțiunile de destabilizare a economiei românești prin votarea de către salariați a conducerilor întreprinderilor, returnarea părților sociale salariaților, creșterea nejustificată a prețurilor produselor și de aici inflația galopantă care a condus la decapitalizarea întreprinderilor și a populației etc. * Ca tinere vlăstare ale armatei, am avut exemple demne de urmat în corpul profesoral și ofițeri care ne-au insuflat idealurile iubirii de neam și țară. Competența profesională a profesorilor a stat la baza pregătirii deosebite a elevilor, pregătire care a avut un rol esențial în evoluția noastră. Am avut parte de profesori deosebiți care ne-au „șlefuit” și din diamante „brute” ne-au transformat în diamante strălucitoare, strălucire care s-a menținut și în evoluția noastră profesională. * Sunt mândru că am făcut Liceul Militar, că am contribuit la prestigiul acestuia și a Promoției 1970. La mulți ani „năstureilor” din PROMOȚIA 1970 a Liceului Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc!